

Káliz Sajtos József
Vár a szülőföld

Itt, a Kárpátok karéjában
 – ahol évmilliók óta gyűlt
 az üledék, és megterítette
 bőven a szél lösszel –
 utam vége felé a Mezőföld
 dombjain merengek:

Vajon új tavaszom lesz-e?...
 Számptalan nemzedék pihen
 itt és szerte a hazában. –
 Jöttek megrakodva gonddal
 s a sztyeppék porával...
 Majd betöltve küldetésük,
 befogadta mindüket a föld.

Itt porladnak hunok, avarok,
 kabarok, besenyők, tótok –
 a magyarokkal együtt pihenve.
 Szaporodnak a sírhantok, halmok. –
 Közel az óra, amikor majd
 én is egy kevéske porral
 (ha nem is többel, egy csuporral)
 az elődökéhez hozzáadódok...

Deres októberi dal

Megvénült a nád is
 az öreg kanális partján...

Már csoproznak a darvak
 arrább a tavaknál.

Bárcsak itt lennél! Hozzád
 bújnék vacogva, féltőn –

hisz' a közelgő téltől
 testem-lelkem borzong,

szívem meleg otthont,
 derűt és tavaszt vár. – –

Táguló, szűkülő világunk

Egykor miénk, gyerkőcöké volt
 az egész határ – hol élet terem –,
 s a faluvég minden udvara, háza...
 Csikóidőm után vonatra szálltam,
 s összejártam vele a széles világot.

Tüzem már nem langall, alábbhagy;
 és egyre szűkül az életterem...
 Reggel elcsoszogok a kapuig, boltig;
 olvasok vagy mélán nézem a plafont
 – egy pókhálóról bennem fölsejlik
 a vékony szál, mit a párkák keze fon...
 Ha elszakad, rám zárul egy láda födele:
 megkapom az én örökös otthonom. – –
 A dal örök

Ahogy a csillagok vénülnek,
 épp úgy öregszem én is:
 fogy belőlem a hidrogén,
 elszáll az oxigén is...
 Csupán tenyérnyi por leszek,
 valahol majd a szél letesz,
 s eggyé válok a földdel. –

De a dalom itt marad,
 ha eggyé válok a földdel...